


Jégből van a szíve. Acélból az akarata. A könyörtelen orgyilkos.



THRONE OF GLASS

üvegtrón

fine
selection

SARAH J. MAAS

Erilea





SARAH J. MAAS

THRONE
OF
GLASS

ü v e g t r ó n

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*Ajánlom a regényt valamennyi olvasómnak,
akiket a FictionPress-szen keresztül ismerhettem meg.
Köszönöm, hogy velem voltatok kezdettől fogva,
és a kaland vége után is kitartottatok melletttem.
Köszönet mindenért!*

1. FEJEZET

MIUTÁN CELAENA SARDOTHIEN egy évet rabszolgaként töltött Távolvég sóbányáiban, már hozzászokott, hogy mindenhová vasra verve kísérik. Az sem jelentett számára meglepetést, hogy az őrei kivont karddal állnak a háta mögött. A sóbányákban munkára kényszerített rabszolgák ezreivel pontosan ugyanilyen módon bántak. Az viszont egyedül Celaena kiváltsága volt, hogy féltucatnyi őr kísérje a bányába, majd napnyugtakor vissza a szálláshelyre. Nem csoda, hiszen őt tartották Adarlan leghírhedtebb orgyilkosának. Arra azonban nem számított, hogy még egy kísérőt is kap. De ezen a napon egy fekete csuklyás köpenyt viselő férfi is felbukkant az oldalán.

Az ismeretlen erősen szorította a lány karját, miközben keresztülvonszolta a távolvégi hivatalnokok és rabszolga-felügyelők többségének otthont nyújtó, ragyogó épületen. Hosszú folyosókon siettek végig. Végtelennek tűnő lépcsőkön haladtak fel és le. Hol erre, hol pedig arra fordultak be. A fogolynak a leghalványabb esélye sem lehetett rá, hogy megjegyezze a kivezető utat.

Legalábbis ez lehetett a kísérőjének a szándéka. Celaena ugyanis pontosan tisztában volt vele, mikor tértek vissza újra abba a lépcsőházba, ahol már korábban is jártak. Egy pillanatig sem jött zavarba, miközben a hatalmas épület látszólagos útvesztőjében lépdeltek. Az épületet amúgy is a hivatalokra mindenütt jellemző tervek alapján emelhették. A folyosók és a lépcsők pontosan ott voltak, ahol lenniük kellett. Nevetségesnek tartotta még a feltételezést is, hogy a rövid meneteléstől össze fog zavarodni. Csupán azért nem sértődött meg, mert érezte, a kísérője minden tőle telhetőt megtett azért, hogy zavarba hozza és elbizonytalanítsa.

Befordultak egy különösen hosszú folyosóra. Lépteik zajától eltekintve dermedt némaság uralkodott ezen a helyen. A férfi arcát teljesen eltakarta a csuklya. Nem lehetett tudni, hogyan néz ki. Az viszont egészen bizonyosnak tűnt, hogy a magas alak igencsak jó erőnlétnek örvend. A csuklyája is ugyanazt a célt szolgálta, mint a folyosói tévelygés. Megpróbálták megrendíteni a fogoly önbizalmát. A fickó valószínűleg ugyanezen okból öltözött tetőtől talpig feketébe. Amikor a fogoly irányába fordult, Celaena azonnal rávigyorgott. A kísérője visszafordult a menetirányba. Bár a lány karját eddig is vasmarokkal fogta, szorítása most még keményebb lett.

Mindezt akár hízelgőnek is tarthatta volna. Persze, ettől még *fogalma sem* volt róla, mi állhat a dolog háttérében, mi okból várta a fekete alak a tárna kijáratánál. Celaena egész nap a követ törte a hegy gyomrában. Ahogy kilépett a szűk járatból, cseppet sem derült jókedvre, mikor megpillantotta az ismeretlent és a hat őrt.

A fülét viszont igencsak hegyezte, így nem kerülte el a figyelmét, hogy a csuklyás alak Chaol Westfall néven mutatkozott be a munkavezetőnek. Ráadásul a királyi testőrség kapitányának mondta magát. Ennek hallatán hirtelen felragyogott az ég, hátrább húzódtak a

komor hegyek, és mintha csak a föld is megremegett volna Celaena talpa alatt. A félelem már jó ideje elkerülte. Egyszerűen nem *hagyta*, hogy féljen. Amikor reggelente felébredt, újra és újra ugyanazt a mondatot ismételte el magának: *nem fogok félni!* Egy hosszú esztendőn keresztül ezeknek a szavaknak köszönhette azt, hogy nem tört meg, és nem hajtott fejet. Így volt képes megőrizni az elméjének az épségét a sóbánya sötét mélyében. Persze esze ágában sem volt, hogy mindezt a kapitány orrára kösse.

Gyors pillantást vetett a karját szorító, kesztyűbe bújtatott kézre. A kesztyű sötét anyaga majdnem ugyanolyan színű volt, mint Celaena mocskos bőre.

Szabad kezével megigazította szakadt és koszos zubbonyát. Csak kevés kellett ahhoz, hogy felsóhajtson. Általában már jóval napkelte előtt lehajtották a bányába, és a munka csupán napnyugta után ért véget. A legritkább esetben pillantotta meg a napot. A kosz alatt kétségbeejtően sápadt volt a bőre. Valamikor igencsak csinosnak, sőt egyenesen szépnek tartották. De hát... ez már a legcsekélyebb mértékben sem számított. Ugye?

Amikor befordultak a következő folyosóra, alaposan megnézte magának az ismeretlen rendkívül jó minőségűnek látszó kardját. A markolat ragyogó gombja szárnyaló sást mintázott. A csuklyás alak észrevette, hogy mit néz a lány, és azonnal a fegyveréhez kapott. A férfi reakcióját látva Celaena halványan elmosolyodott.

– Részvából igencsak hosszú utat tett meg idáig, kapitány – szólalt meg, aztán megköszörülte a torkát. – Azzal a csapattal érkezett, amelyiknek a dübörgését hallottam?

Megpróbált bekukucskálni a csuklya alatti sötétségbe, de semmit sem látott. Ennek ellenére nagyon is tisztában volt vele, hogy a férfi tekintete az arcára tapadt. Az ismeretlen felmérte, megítélte.

Rezzenéstelen tekintettel bámulta a sötétséget. A királyi testőrség kapitánya meglehetősen érdekes ellenfél lehetne. Elképzelhető, hogy nem is volna egyszerű végezni vele.

A férfi végül megmozdította a kardot tartó kezét. A köpenyét ráborította a pengére. Ahogy továbbmentek Celaena észrevette, hogy milyen ábra díszíti a katonatiszt zubbonyát. Egy arany wyvern. A király szimbóluma.

– Téged meg miért érdekelnek Adarlan csapatai? – szólalt meg végre a testőr. Milyen jó volt végre a sajátjához hasonló hangot hallani! A férfi nyugodtan, előkelő hanghordozással beszélt. Ez szép teljesítménynek tűnt, ahhoz képest, hogy valójában mocskos gazfickó lehetett!

– Csak úgy – felelte a lány, és megvonta a vállát. A testőr rosszkedvűen felmordult.

Ó, milyen jó volna a beképzelt fickó vérével vörösre festeni ezt a márványpadlót! Celaena egy alkalommal már elveszítette az önuralmát. A legelső munkafelügyelője rossz napot választott rá, hogy kegyetlenkedni próbáljon. A lány még most is nagyon jól emlékezett, milyen érzés volt a csákányt felnyomni a fickó gyomrába, érezni, ahogy a kifröccsenő vér beborítja a kezét és az arcát. A hátuk mögött lépdelő örök közül az első kettőt egyetlen szívdobbanásnyi idő alatt le tudná fegyverezni. Vajon a kapitány nagyobb ellenállást tudna-e tanúsítani, mint a néhai kibelezett munkafelügyelő? Elképzelte az összecsapásuk lehetséges kimenetelét, és újra a komor alakra vigyorgott.

– Ne nézzél rám így! – figyelmeztette a testőr, miközben a keze visszacsúszott a kardja markolatára. Celaenának ezúttal sikerült elrejtenie a vigyorát. Ezek előtt az ajtók előtt néhány perce már eljöttek egyszer. Ha el akarna szökni, akkor a következő kereszteszűdésben

egyszerűen jobbra fordulna, majd három emeletet lemenne a lépcsőn. Fogvatartói megpróbálták összezavarni. De pont az ellenkezőjét érték el. A lány mostanra már tökéletesen tisztában volt az épület alaprajzával. Idióták.

– Mit is mondott, hova megyünk? – kérdezte édesen mosolyogva, és kisimított egy mocskos hajtincset a homlokából. Amikor a férfi nem válaszolt, mérgesen összeszorította az ajkát.

Ezek a folyosók meg csarnokok túlságosan is visszhangzottak volna, ha lecsap a pöffeszkedő tisztre. A zaj felriasztott volna mindenkit az épületben. Ráadásul nem látta, hogy a testőr hova tette a bilincsek kulcsát. A kíséretül szolgáló hat ór is okozhatott volna némi fejfájást. Főleg így, megvasalt lábbal.

A következő folyosót jókora vastartókba helyezett lámpások világították be. Az ablakokon át jól látszott, hogy odakint már leszállt az éjszaka. Mindenütt rengeteg lámpás égett. Erős fényük elűzte az árnyékokat. Nem lett volna hol elrejtőznie.

Elnézve az udvar fölött, megpillantotta a fából ácsolt rabszolgaszállást. Hallotta, ahogy a többi fogoly az éjszakai menedék irányába vonszolja magát. A nyomorultak halk mormogása összekeveredett a láncok csörgésével. Ugyanolyan jól ismerte ezt a kétségbeejtő kórust, mint azokat a szomorú dalokat, amelyeket munka közben egész nap énekeltek a tárnák mélyén. Adarlan brutális koncerttermet alakított ki a sóbányák mélyén, ahol a lesújtó korbács éles csattanása festette alá a legkegyetlenebb bűnözők, a legszegényebb alattvalók és az újonnan elfoglalt országok hadifoglyainak jajszavát. Az elítéltek közül néhányat azzal vádoltak, hogy varázslattal foglalkoztak. Ez persze eleve lehetetlen volt, hiszen a mágia egészen egyszerűen eltűnt a királyságból. A foglyok között mostanában folyamatosan nőtt az elfogott lázadók száma. Távolvég gyomrába a legtöbben Eyllwéből érkeztek,

azon országok egyikéből, amelyik még ellenállt Adarlannak. Amikor azonban a lány megpróbálta kikérdezni új sorstársait, a legtöbbjük csupán semmibe révedő szemmel nézett maga elé. Máris megtörték őket. Megborzongott, amikor belegondolt, hogy milyen sorsuk lehetett ezeknek a szerencsétleneknek, amióta csak az adarlani fegyveresek kezébe kerültek. Néha már az a gondolat is felmerült benne, hogy a nyomorultak esetleg jobban jártak volna, ha a hóhér bárdja alatt végzik. Erről persze az jutott az eszébe, hogy talán neki magának is hiba volt túlélnie az elfogása éjszakáját. Azt a napot, amikor elárulták.

Most azonban egészen más dolgok jártak az eszében, miközben folytatódott a hosszú séta. Lehet, hogy mégiscsak fel fogják akasztani? A gondolattól görcsbe rándult a gyomra. Elég fontos személyiség volt ahhoz, hogy a halálos ítéletről szóló végzést a királyi testőr-ség kapitánya kézbesítse. De akkor meg miért hozták volna ebbe az épületbe?

Végül megálltak egy vörössel és arannyal színezett kétszárnyú üvegajtó előtt. Az üveg olyan vastag volt, hogy nem lehetett keresztüllátni rajta. Westfall kapitány biccentett a két őrnek. Azok tisztelgésképpen lándzsájuk végével nagyot koppantottak a padlóra.

A tiszt már olyan erővel szorította a karját, hogy az szinte fáj. Közlebb rántotta magához a lányt, ám Celaena lába mintha ólomná vált volna. Megpróbált hátrébb húzódni.

– Szívesebben maradnál a bányában? – kérdezte a testőr. A hangjában lehetetleni jókedv érződött.

– Talán, ha elmondta volna, hogy mégis mire fel ez a nagy felhajtás, akkor nem érezném azt, hogy makacskodnom kell.

– Mindjárt mindent megtudsz.

A fogoly tenyerét elöntötte az izzadság. Igen. Odabent a halál vár rá. Hát eljött ez a pillanat is.

A feltáruuló ajtószárnyak mögött valóságos tróntermet pillantott meg. A mennyezet nagy részét eltakarta az irdatlan szőlőfürtre emlékeztető üvegcsillár. A metszett üvegdarabkák szikrázó gyémánttűzzel borították be a terem túlsó falából nyíló ablakok sorát. A kinti zord tájhoz képest a terem fényűző berendezése mintha csak arcul csapta volna. Egyből megértette, hogy fogvatartói milyen iszonyatos haszonra tesznek szert a rabszolgák munkájából.

– Befelé – mordult fel a testőrkapitány, és szabad kezével megasztította a lányt. Végre elengedte a karját. Celaena megtántorodott. Bőrkevényedésekkel borított talpa megcsúszott a tükörsima padlón, miközben kihúzta magát. Hátrapillantva azonnal felfigyelt arra, hogy újabb hat fegyveres csatlakozott az őreihez.

Összesen tizennégy harcos, és persze a kapitány. A fekete egyenruhák mellrészén valósággal ragyogott az arany királyi címer. Ezek a fegyveresek az uralkodócsalád személyes őrei közül kerültek ki. A könyörtelen, elképesztően gyors reflexű katonákat a születésük óta arra képezték ki, hogy gazdáikat védelmezve habozás nélkül öljenek. A fogoly nyelt egy nagyot.

A vállára mintha csak ólomsúly nehezedett volna, a feje pedig valósággal kavargott. A terem közepe felé fordult. A gazdag faragásokkal díszített vörösfenyő trónszéken jóképű fiatalember ült. Celaena szíve egy pillanatra kihagyott, mikor körülötte mindenki mélyen meghajolt.

Adarlan koronahercege elé hozták.

2.

FEJEZET

– FENSÉG – SZÓLALT MEG A TESTŐRKAPITÁNY. Ő nem hajolt meg olyan mélyen, mint a többiek. Felegyenesedett, hátrahajtotta a csuklyáját. Rövidre nyírt, gesztenyebarna haja volt. Most már egyértelműnek tűnt, hogy a csuklyával csupán a lányt akarta megfélemlíteni. Nem mintha az ilyenfajta aljas kis húzások bármilyen hatással lettek volna Celaenára. A lány rosszkedvűen összébb vonta a szemöldökét, aztán pislogni kezdett, amikor megvizsgálta kísérője arcvonásait. A kapitány meglepően fiatal volt!

Westfallt senki nem mondta volna lenyűgözően jóképűnek, ám ennek ellenére nagyon is rokonszenvesnek tűnt a határozott arcvonású fiatalember. Aranybarna szeme tisztán ragyogott. Celaena kissé félrehajtotta a fejét. Nagyon is tisztában volt azzal, hogy ő maga milyen elkésérítően mocskos.

– Ez volna ő? – kérdezte Adarlan koronahercege. Celaena az ülő fiatalember felé fordult, miközben mellette a kapitány bólintott. Mind a ketten a foglyot bámulták. Arra számítottak, hogy majd meghajol. Amikor ez nem történt meg, Chaol mocorogni kezdett,

a herceg pedig a kapitányra bólintott, és leheletnyit megemelte a fejét.

Na nehogy már meghajoljon előtte! Ha ezek itt éppen az akasztófára akarnák küldeni, akkor Celaenának *esze ágában sincs*, hogy élete utolsó perceit alázatos hajlongással töltsse.

A háta mögött léptek dübörögtek fel. Valaki durván tarkón ragadta. Csupán a szeme sarkából pillantotta meg a borvörös arcot és a homoksárga bajuszt. A következő pillanatban hatalmas csattanással a jéghideg márványpadlóra zuhant. A fájdalom belemart az arcába. A felvillanó fény miatt semmit sem látott. A karjába iszonyatos fájdalom tépett, mivel a bilincsei miatt teljesen kicsavarodott a keze. Megpróbált feltápáskodni, a szemében megjelentek a fájdalom könnyecskéi.

– Na, *így* illendő leendő királyodat köszönteni – mordult egy vörös arcú férfi a feltápáskodó lányra.

Az orgyilkos sziszegve a támadójára vicsorgott. Kissé oldalt fordult, hogy alaposabban is megnézhesse magának a fél térdre ereszkedő kurafit. A jól megtermett férfi semmivel sem volt kisebb a munkafelügyelőnél. Öltözékének vörös és narancssárga színe jól illett ritkuló hajához. Mintha csak két obszidiándarab sötétlett volna a szemüregében. Teljes erővel szorította a lány nyakát. Ha Celaena csupán néhány ujjnyival el tudná mozdítani a jobb karját, akkor ki tudná billenteni az ismeretlent az egyensúlyából, és megragadhatná a kardját... A bilincs azonban a gyomrába mart, és a tehetetlen, fortyogó düh miatt tűzvörössé vált az arca.

A koronaherceg túlságosan is hosszú csend után szólalt meg:

– Nem igazán tudom megérteni, miért kényszerítesz erőnek erejével meghajlásra valakit, mikor ennek a gesztusnak éppen az volna az értelme, hogy az üdvözlő kifejezésre juttassa hűségét és tiszteletét.

A hangja fejedelmi unalomról árulkodott.

A fogoly megpróbálta feljebb emelni a fejét, de képtelen volt megérezni magának a herceget. Csupán a fehér padlót és a fekete csizmákat látta.

– Számomra teljesen egyértelmű, Perrington herceg, hogy *te* megadod nekem a kellő tiszteletet. Ugyanakkor viszont, mondhatni feleslegesnek tartom, hogy ilyen erővel kívánod *Celaena Sardothien* ugyanezen érzelm kifejezésére kényszeríteni. Mind a ketten nagyon jól tudjuk, hogy a hölgy nem igazán kedveli a családomat. Netalán az volt a szándékom, hogy megalázd?

A trónörökös elhallgatott, és a földön fekvő alak meg mert volna esküdni rá, hogy a fiatalember ebben a pillanatban az arcát bámulja.

– Úgy vélem, mostanáig már éppen elég megaláztatásban lehetett része – folytatta a herceg, majd rövid időre ismét elhallgatott. Végül ezt kérdezte: – Nem kellene neked most éppen Távolvég számvevőjével találkoznod? Semmiképpen sem szeretném, hogy elkéss. Főleg, hogy éppen azért tetted meg ezt a hosszú utat, mert találkozni kívántál vele.

Celaena kínzója megértette, hogy elbocsátották. Felmordult, és elengedte a lány nyakszirtjét. Az orgyilkos leheletnyit felemelte az arcát a márványról, de továbbra is fekvé maradt, míg a másik felállt és távozott. Ha majd sikerül megszöknie, akkor talán megkeresi magának ezt a derék Perrington nagyurat, hogy viszonozza szívélyes üdvözlését.

Miközben felkelt, elkomorodva látta, hogy az esése milyen mocskos foltot hagyott az egyébként makulátlan padlón. A néma csendbe valósággal belemart a bilincs csörgése. Celaena nyolcéves kora óta az orgyilkosok között élt. Ezekről a félelmetes harcosoktól kapott kiképzést, miután a bérgyilkosok királya megtalálta a félig halott

gyereket a befagyott folyó partján. Magával vitte az erődjébe. Aki mindazon keresztülment, amin ő, azt egészen egyszerűen nem lehet megalázni. Cseppet sem számított, hogy ennyire mocskos. Öszszeszedve minden büszkeségét, egy mozdulattal a háta mögé vetette hosszú haját, és felemelte a fejét. Tekintete a herceg szemébe meredt.

Dorian Havilliard a fogolyra mosolygott. A kedves tekintetű fiatalemberen nagyon is látszott, hogy fejedelmi udvarban sajátította el a lefegyverző viselkedés illemszabályait. Oldalt dőlve valósággal elfeküdt a trónon. Egyik kezére támasztotta az állát. Aranykoronája halványan csillogott a lány fényben. Fekete zekéjének mellrészét valósággal elborította az aranycérnával hímzett királyi fenevad alakja. Vörös köpenyét elegánsan a trónra kanyarította.

Volt rajta valami meghökkentő. Igen. Ragyogóan kék, a déli országok vizeire emlékeztető szeme éles ellentétben állt hollófekete hajával. Az ifjú lenyűgözően jóképű volt, és nem lehetett húszévesnél idősebb.

Egy herceg nem lehet ennyire jóképű! A főnemesek nyafogó, ostoba, visszataszító férgek! Ez meg... ez itt... Micsoda disznóság, hogy ennyire szép, miközben királyi vér csörgedezik az ereiben.

A lány nagy nehezen feltápászkodott, miközben a trónörökös elkomorodott, és alaposan megnézte magának.

– Ugye megkértelek rá, hogy mosdassátok meg? – fordult Westfall kapitányhoz. A főtiszt előrelépett. Celaena valahogy elfeledkezett arról, hogy nem kettesben van a herceggel. Ahogy a pillantása a testét takaró mocskos rongyokra esett, már nem tudott a feltámadó szégyenérzet ellen küzdeni. Valamikor pedig milyen szép volt! Hát idejutott!

Ha valaki csupán futó pillantást vetett volna rá, az azt hihetné, hogy a fogoly szeme kék, vagy esetleg szürke volt. Bizonyos ruhában

pedig zöldnek is tűnhetett volna. Közelebről megnézve viszont kiderült, hogy az árnyalatok gyors váltakozását a pupillája körül tündöklő ragyogó aranygyűrű okozza. A legtöbben a lány aranyszínű hajára figyeltek fel. A föld alatt töltött egy esztendő dacára, a haja még őrizte egykori fényét. Celaena Sardothien úgy gondolta, hogy néhány átlagon felüli vonása kellőképpen kárpótolja azért, amiért a többi legfeljebb csak átlagosnak mondható. Ráadásul serdülőkkora hajnalán felfedezte, hogy a megfelelő szépítőszeres használatával még az átlagos vonásait is feljavíthatja annyira, hogy igazi, tökéletes szépségnek tűnjön.

Csak hát most úgy állt Dorian Havilliard előtt, mintha éppen egy szennyecsatorna mélyéről mászott volna elő! Újra elvörösödött, mikor meghallotta Westfall kapitány hangját:

– Nem akartalak megvárakoztatni.

A koronaherceg határozottan megrázta a fejét, amikor Chaol ismét a lány felé nyúlt.

– Egyelőre hagyjuk azt a fürdőt. Látom, hogy sokat ígérő ifjú hölgyel van dolgunk.

A trónörökös kiegyenesedett, és továbbra is szemmel tartotta Celaenát.

– Ha nem tévedek, még nem volt alkalmunk bemutatkozni egymásnak. Ahogy azt már bizonyára sejtet, jómagam Dorian Havilliard vagyok, Adarlan koronahercege. Sőt, manapság talán már egész Erilea örökösének is tekinthetem magam.

A lány igyekezett semmibe venni az ismerős név miatt feltóduló keserű érzéseket.

– Te pedig Celaena Sardothien vagy, Adarlan leghíresebb orgyilkosa. Talán egész Erilea legtehetségesebb bérgyilkosa.

A főnemes gondosan szemügyre vette a lány alakját, feszült tartását, majd felvonta egyik gondosan kiigazított szemöldökét.

– Kissé fiatalnak tűnsz – állapította meg, majd könyökét a combjára támasztotta. – Hallottam ám rólad néhány egészen elképesztő dolgot is. Milyenek találtad Távolveget, főleg ahhoz képest, amilyen jólétben Résvárban élhettél?

Beképzelt seggfej.

– Egyszerűen tökéletesnek – válaszolta Celaena bűgő hangon, miközben ökölbe szorította a kezét. Töredezett körme a tenyerébe mart.

– Eltelt egy esztendő, és úgy tűnik, hogy te azért többé-kevésbé jól vagy. Kíváncsivá teszel. Hogyan maradtál életben, amikor a bányákban az elítéltek átlagosan egy hónapig bírják?

– Meglehetősen rejtélyesnek tűnik, magam is így vélem – válaszolt a fogoly, majd a szempilláit rebegette, és olyan mozdulattal igazította meg a bilincset, mintha csupán csipkés kesztyű lenne a kezén.

A trónörökös visszafordult a kapitányhoz:

– Éles a nyelve, igaz? Egyáltalán nem úgy beszél, mint a csöcselék szokott.

– Még szép, hogy nem! – méltatlankodott Celaena.

– Fenség – mordult rá Chaol Westfall.

– Mi fenség? – értetlenkedett a lány.

– A herceget fenségnek kell szólítani.

Celaena gúnyosan a kapitányra vigyorgott, majd visszafordult a herceg felé. Legnagyobb meglepetésére Dorian Havilliard nevetni kezdett.

– Ugye *tudod*, hogy most már a rabszolgák közé tartozol? Hát semmit sem tanultál a büntetésedből?

Ha Celaena karját nem bilincselték volna össze, akkor most kelesztbe tette volna a mellén.

– Nem igazán látom be, hogy mégis mit tanulhatnék egy bánya mélyén, eltekintve persze a csákány használatától.

– Meg sem próbáltál elszökni?

A lány ajkán lassú, könnyörtelen mosoly jelent meg.

– Egyszer.

A herceg összevonta a szemöldökét, és Westfall kapitány felé fordult:

– Erről miért nem hallottam?

Celaena a válla fölött Chaolra nézett. A testőr bocsánatkérően pillantott hercegére.

– A bánya főkapitánya csupán ma délután számolt be arról, hogy tényleg sor került egy, hm... közjátékra. Három hónappal azután...

– Négy hónappal azután – javította ki a lány.

– Négy hónappal azután, hogy Sardothien megérkezett, megpróbált elmenekülni.

Celaena várta, hogy a fiatalember folytassa a történetet, ám a testőrnek mintha csak lakatot tettek volna a szájára.

– Hé, kihagyta a legjobb részeket!

– Voltak jó részei is? – kérdezte a herceg. Az arc kifejezését látva nem lehetett eldönteni, hogy haragszik, vagy visszafojtja a mosolyát. Chaol tekintete majdnem keresztüldöfte a lányt, mielőtt folytatta volna:

– Távolégből lehetetlen megszökni. Fenséged atyja csakis olyan őrszemeket alkalmaz a bányák körül, akik ötszáz lépés távolságból is eltalálnak még egy menekülő mókust is. Öngyilkosság volna megpróbálkozni a szökéssel.

– Te viszont életben maradtál – mondta a herceg a lánynak. Celaena arcáról leolvadt a mosoly, ahogy maga előtt látta, ami történt.

– Hát igen.

– Mi történt? – tudakolta Dorian. A lány tekintete hideggé és keménnyé vált:

– Valami elpattant bennem.

– Ezzel kívánod megmagyarázni azt, amit tettél? – méltatlankodott Westfall kapitány. – Hiszen megölted a munkafelügyelődet és huszonhárom őrszemet, mielőtt elkaptak volna. Csupán egy *karnyújtásnyi* távolság választott el a faltól, mielőtt leütöttek volna az örök.

– És? – nézett rá a herceg. Celaena dühbe gurult.

– Mi az, hogy és? Tudja, hogy milyen messzire van az a fal a bányától?

A nagyúr értetlen tekintetét meglátva becsukta a szemét, és drámaian felsóhajtott:

– A tárnától háromszázhatvanhárom lépésnyire. Valakivel megmértem.

– És? – ismételte meg Dorian.

– Westfall kapitány, milyen messzire szoktak jutni a bányából kitorzó rabszolgák, ha szökéssel próbálkoznak?

– Három lépésre – morogta a testőr. – A sóbánya őrszemei általában már azelőtt agyonlövik a szökevényt, hogy akár három lépést is tehetne.

A trónörökös csendben maradt. A lány nem éppen erre számított.

– Tudtad, hogy öngyilkosság, amit teszel – szólalt meg végül az ifjú. A hangjából eltűnt a jókedv. Lehet, hogy mégsem volt annyira jó ötlet szóba hozni azt a falat.

– Hát igen – válaszolta az orgyilkos.

– Mégsem öltek meg.

– Az ön apja parancsba adta, hogy a lehető legtovább életben kell tartaniuk. Csak hogy kiélvezhessem Távólvég minden szörnyűségét és szenvedését – folytatta a lány, és nem azért kezdett el remegni, mert

a teremben hirtelen lecsökkent a hőmérséklet. – Nem azért törtem ki, mert azt hittem, hogy meg tudok szökni.

A herceg szemében fellángoló szájalom miatt legszívesebben megütötte volna az ifjút.

– Sok sebhelyet szereztél? – tudakolta a trónörökös. A lány megvonta a vállát, mire a fiatalember elmosolyodott. Felkelt, és elindult feléjük. – Fordulj meg, meg akarom nézni a hátadat!

Celaena elkomorodott, de engedelmeskedett. Miközben a herceg közelebb jött, Chaol a fogoly mellé lépett.

– Nem látom túl jól a sebhelyeket a sok kosz miatt – állapította meg a herceg, és alaposan szemügyre vette a rongycafatok között előbukkanó bőrfelületet. A fogoly savanyú képet vágott. Rosszkedve csak elmélyült, amikor az ifjú így folytatta:

– Iszonyatos ez a bűz!

– A fürdő és az illatszerek hiányában úgy vélem, nem lehet mindenkinek olyan mennyei illata, mint *fenséges uramnak*.

A koronaherceg nagyot csettintett a nyelvével, és lassan megkerülte a lányt. Chaol, akárcsak a testőrök, a kardját markolva figyelte. Jól is tették. Kevesebb, mint egy szívdobbanásnyi idő kellene ahhoz, hogy a fogoly átvesse a bilincs láncát a trónörökös fején, és egyetlen mozdulattal eltörje a nyakcsigolyáját. Már csak azért is megérné megtennie ezt, mert akkor láthatná Chaol arckifejezését. A herceg azonban szemmel láthatóan még csak nem is sejtette, hogy milyen életveszélyes helyzetbe került. Vagy elképzelhető, hogy ezzel éppen sértegetni akarta Celaenát.

– Amennyire jól látom – folytatta a trónörökös –, van a hátadon három hosszabb sebhely, és talán jó pár kisebb is. Nem annyira iszonyatos, mint amire számítottam, de... úgy vélem, a megfelelő ruházat, majd eltakarja.

– Mármost milyen ruházat? – csattant fel a lány. A trónörökös olyan közel állt hozzá, hogy remekül látta a drága öltözék minden egyes apró kis részletét. És nyoma sem volt pacsuli illatának. A férfiből lovak és vas szaga áradt. Dorian elvigyorodott:

– Milyen figyelemre méltó szemed van! És mennyire mérges vagy!

Az orgyilkosnak minden önuralmára szüksége volt ahhoz, hogy megőrizze a hidegvérét. Egy halálos szakadék peremén táncolt, miközben ott állt Adarlan trónörököse mellett. Megfojthatta volna annak az embernek a fiát, aki lassú, nyomorúságos halálra ítélte.

– Tudni akarom... – kezdte volna, de a testőrkapitány megragadta, és vad erővel elrántotta a herceg közeléből. – Nem akartam megölni, maga bohóc!

– Vigyázz a nyelvedre, mert visszahajítalak a bányába! – csattant fel a barna szemű kapitány.

– Ó, azt nem hiszem, hogy ilyesmire készülnének!

– Miért is nem? – kérdezte Chaol.

Dorian visszasétált a trónhoz, és leült. Zafírkék szeme valósággal ragyogott. A fogoly előbb az egyik, majd a másik férfira nézett. Kihúzta magát.

– Azért, mert akarnak tőlem valamit. Mégpedig annyira, hogy személyesen jöttek ide értem. Nem vagyok valami ostoba fajankó, bár egyszer annyira ügyetlennek bizonyultam, hogy el tudtak fogni. Világos, hogy valami titkos dologban sántikálnak. Mégis mi másért kerekedtek volna fel a fővárosból, hogy eljőjenek ide, a világ végére? Amióta csak bejöttünk ide, mást sem csinálnak, mint hogy engem vizsgálgatnak. Azt nézik, hogy testben és lélekben elég erős vagyok-e. Az számomra világos, hogy nem háborodtam meg. Nem is sikerült megtörniük, bármit is sugall az a kis közbjáték a fallal. Éppen ezért követelem, mondják meg, hogy miért jöttek ide! Amennyiben pedig

nem az akasztófa alá óhajtanak kísérni, akkor bökjék már ki végre, hogy mit kívánnak tőlem!

A két fiatalember összenézett. Dorian egymáshoz támasztott ujjai hegyére eresztette az állát.

– Van egy ajánlatom.

Celaena alig kapott levegőt. Soha, még a legmerészebb álmában sem gondolt volna arra, hogy valaha is lehetsége nyílik beszélni Dorian Havilliarddal. Olyan könnyen végezhetne a fickóval. A képére fagyaszthatná azt a mosolyt... Akkora sebet üthetne a királyon, amekkorát az öregember rajta ütött...

Csak hát a herceg ajánlata akár megnyithatná a szökés kapuját is. Ha kijut a falon, akkor meg tud szökni. Futni fog, és rohanni. Beveszi magát a hegyek közé, és attól kezdve magányosan élhet a sötétzöld vadonban. Lába elé a fenyőfák hintenek szőnyeget, esténként pedig a csillagos égbolttal takarózhat. Képes lenne rá. Csak át kell jutnia a falon. Múltkor már egész közel járt hozzá...

Végül csak ennyit mondott:

– Hallgatom.

3.

FEJEZET

A HERCEG SZEME JÓKEDVŰEN RAGYOGOTT a fogoly dacos hangját hallva, és a tekintetével zavarba ejtően sokáig méregette a lány testét. Celaena legszívesebben körömmel mart volna a fickó arcába, amiért az így bámult rá. Ugyanakkor viszont már a pusztá tény is, hogy a fiatalember igenis *végigmérte*, dacára, hogy a fogoly ennyire mocskos volt... A lány lassan elmosolyodott.

A trónörökös keresztbe tette hosszú lábát.

– Hagyjatok minket magunkra! – parancsolta az öröknek. – Chaol, te maradj ott, ahol állsz!

Celaena közelebb lépett, miközben az örök kivonultak, és bezárták maguk után az ajtót. Ez nagyon nagy butaság volt a részükről. Chaol arca azonban kiismerhetetlen maradt. Ez a fajankó talán komolyan azt gondolja, hogy képes volna megakadályozni a szökését, ha ilyesmivel próbálkozna? Celaena kihúzta magát. Mégis mire készülhet ez a két fickó? Miért viselkednek ennyire felelőtlenül?

A herceg halkán nevetni kezdett.

– Nem gondolod, hogy túlságosan kockázatos ilyen szemtelenül viselkedni, miközben a szabadságod a tét?

A fogoly sok mindenre számított, kivéve ezekre a szavakra.

– A szabadságom? – kiáltotta. Ez a szó felidézte a hóval borított fenyveseket, a napfényben kifakult bérceket, a tengerek fehér hullámtaraját, az országot, ahol a fényt elnyelte a dombok és a völgyek bársonyos zöld ragyogása. Az elfelejtett földet.

– Igen, a szabadságodról beszélék. Éppen ezért Sardothien kisaszszony, melegen ajánlom, hogy kissé fogd vissza a csípős nyelvedet, nehogy újra a bánya legmélyén találj magadat!

A herceg testtartást váltott.

– Persze elképzelhető, hogy pont ez a megfelelő hozzáállás. Nem is próbálom azt a látszatot kelteni, hogy az apám birodalma a bizalomra és a megértésre alapul. De ezzel már amúgy is tisztában vagy.

A lány keze kezdett ökölbe szorulni, miközben a folytatásra várt. Találkozott a pillantásuk. A herceg tekintetében kíváncsiság ragyogott.

– Atyám azt vette a fejébe, hogy szüksége lenne egy bajnokra.

Egy egész másodpercben is beletellett, mire a fogoly végre felfogta a hallottakat. Celaena hátrahajtotta a fejét, és harsányan felkacagott.

– Az apja azt akarja, hogy *én* legyek a bajnoka? Na, ne már! Nem mondja, hogy a királynak sikerült odakint végeznie az összes nemes lélekkel! Csak akad legalább *egy* bátor lovag vagy határozott szívű, vakmerő nagyúr?

– Vigyázz a nyelvedre! – mordult fel oldalt Chaol.

– Neked meg mi a bajod? – gúnyolódott a lány. Most már tegezte a kapitányt. Annyira nevetséges volt ez az egész! Még hogy *ő* legyen a király bajnoka! – Hogyhogy nem téged választott szeretett királyod? Kevésnek bizonyultál?

A kapitány keze ismét a kard markolatára csúszott.

– Ha végre befognád a szádat, akkor hallhatnád, hogy a fenséges úr még mit akar közölni veled.

– Igen? – fordult Celaena a herceg felé. Dorian hátradőlt a trónon.

– Az apámnak szüksége van valakire, aki segít megvédeni a birodalmat. Aki révén könnyebben kezelhetővé válnának a makacs ellenlábások.

– Úgy érti, kell valaki, aki elvégzi a piszkos munkát?

– Hát, ha már feltétlenül ilyen közönséges szavakat akarsz használni, akkor igen – válaszolta a herceg. – Az uralkodó bajnoka megnyugtatóan hatna a trón ellenlábásaira.

– Halálos nyugalom szállna rájuk – biccentett negédesen a fogoly. Csak kevés kellett volna ahhoz, hogy Dorian elmosolyodjon, ám sikerült megőriznie a komor arckifejezését.

– Így igaz.

Szóval lehetne Adarlan urának hűséges szolgálja? Celaena magasabbra emelte az állát. Gyilkolhatna a *király* parancsára. Agyar lehetne annak a bestiának a pofájában, amelyik mostanra már felzabálta közel fél Erileát...

– És ha elfogadom az ajánlatot?

– Akkor hat esztendő elteltével atyám szabaddá tesz.

– Hat esztendő? – kiáltotta, ám az elméjében valósággal ott zengett a szabadság szó.

– Ha viszont nemet mondasz, akkor életed végéig itt maradsz a bányában – folytatta Dorian, mivel kitalálta a lány következő kérdését. Ragyogó kék szeme keményen meredt a fogolyra. A lány nagyot nyelt. A trónörökösnek nem kellett részleteznie azt, hogy a mélyben a *halál* várna rá.

Hat évig gyilkosként szolgálni a királyt... vagy pedig életfogytiglan a mélységben szenvedni.

– Van azonban egy apró bökkenő – folytatta a herceg. Az orgyilkos arca kifejezéstelen maradt, miközben a fiatalember az egyik gyűrűjét kezdte el piszkálni. – Ezt a rangot nem kaphatod meg csak úgy. Egyelőre. Atyám úgy gondolta, ideje kicsit szórakoznia. Bajnokságot szervezett. Felszólította a fejedelmi tanács huszonhárom tagját, hogy mindegyik állítson egy-egy jelöltet. Ezek a harcosok együtt készülnek fel az üvegpalotában, hogy végül párbajban mérjék össze az erejüket. Ha nyersz, akkor *hivatalosan* is te lehetsz Adarlan orgyilkosa.

Amikor az utolsó szavakat mondta, már halvány mosoly ült ki az arcára. A lány azonban nem viszonzta a mosolyt.

– Egészen pontosan kik is a vetélytársaim?

Komor tekintetét látva a nagyúr arcáról is eltűnt a jókedv.

– Tolvajok, bérgyilkosok és harcosok Erilea minden tartományából.

Celaena már szóra nyitotta volna a száját, ám a herceg nem engedte megszólalni.

– Ha nyersz, majd pedig talpraesettnek és megbízhatónak bizonyulsz, akkor szabad leszel. Az apám esküt tett arra, hogy megajándékozz a szabadsággal. *Ezenfelül* pedig a birodalom bajnokaként igencsak bőséges javadalmazást kapsz.

A fogoly igazából nem is nagyon figyelt az utolsó félmondatra. Micsoda erőpróba! Néhány senkiházit kell csak legyőznie, akiket a jó ég tudja, hogy honnan szalasztottak! Meg orgyilkosokat!

– Kik ezek az orgyilkosok? – tudakolta.

– Egyikőjükről sem hallottam még. Nem olyan híresek, mint *te*. Erről jut eszembe, a versenyen nem mint Celaena Sardothien veszel részt.

– Micsoda?

– Álnevet fogsz használni. Le merném fogadni, még csak nem is sejtetd, hogy mi mindent beszéltek az elítélésed után.

– Tudja, a bánya mélyére viszonylag ritkán jutnak el a postagalambok.

Dorian a fejét csóválva vigyorogni kezdett.

– Senki nem sejtí, hogy Celaena Sardothien egy ifjú hölgy. Az emberek meggyőződése szerint te jóval idősebb vagy.

– Hogy micsoda? – csattant fel tűzvörös arccal a lány. – Ez meg hogyan lehetséges?

Tudta persze, hogy igazából büszkének kellene lenni arra, hogy ilyen ügyesen eltitkolta valódi kilétét a világ nagyobb része elől. Ennek ellenére...

– Hosszú éveken keresztül megőrizted a titkodat, miközben hullák heverték, amerre csak jártál. Atyám még a tárgyalás után is úgy vélte... bölcs dolog volna, ha nem kötnénk Erilea orrára, hogy ki is vagy. Ezen most sem kíván változtatni. Mégis mit szólnának az el-lenségeink, ha kiderülne, csupán egy kislány fenyegeti őket?

– Ezek szerint úgy robotoltam e nyomorúságos hely sötétjében, hogy közben megtagadták tőlem a nevemet és a címemet? Mégis, mit *gondolnak* az emberek? Szerintük kicsoda valójában Adarlan orgyilkosa?

– Nem tudom, és igazából nem is érdekel. Azzal viszont nagyon is tisztában vagyok, hogy téged tartottak a legjobbnak. Az emberek mind a mai napig csak suttogva merik kiejteni a nevedet – felelte a nagyúr, és a tekintetével majdnem keresztüldöfte. – Ha hajlandó leszel küzdeni értem, ha a próbatétel hosszú hónapjai során az én je-löltemként veszel részt a harcban, akkor gondoskodom arról, hogy atyám már *öt* esztendő elteltével szabadon engedjen.

Bár a herceg igyekezett eltitkolni, hogy mennyire ideges, valósággal áradt belőle a feszültség. Azt akarta, hogy a fogoly igent mondjon. Olyan iszonyúan szüksége volt a kedvező válaszra, hogy cserében még alkudozni is hajlandó lett volna. Celaena szemében felragyogott a tűz.

– Hogy érti azt, hogy engem *tartottak* a legjobbnak?

– Egy teljes évet lent voltál a sóbányában. Ki a megmondhatója annak, hogy ez mennyire viselt meg?

– Köszönöm szépen, de sikerült talpon maradnom – felelte Celaena, majd piszkálni kezdte töredezett körmeit. Úgy tett, mint ha nem is zavarta volna a köröm alatt sötétlő kosz. Már nem is emlékezett arra, hogy mikor volt utoljára tiszta a keze.

– Ezt majd meglátjuk – biccentett a herceg. – Az erőpróba részleteiről akkor értesülsz, ha majd megérkeztünk Részvárhoz.

– Önök, nagyurak, természetesen remekül fognak *szórakozni*, miközben fogadásokat kötnek a résztvevőkre. Ettől eltekintve azonban a verseny értelmetlen. Miért nem bérelnek fel most és azonnal?

– Ahogy említettem volt, be kell bizonyítanod, hogy méltó vagy a címre.

A fogoly egyik kezét a csípőjére tette, és a lánc hangosan csöröggni kezdett.

– Én azért úgy vélném, hogy nincs szüksége bizonyításra annak, aki elnyerte Adarlan orgyilkosának megtisztelő címét.

– Ebben van valami – mordult fel Chaol. Bronzszínű szeme megvillant. – Ez csak azt bizonyítja, hogy bűnöző vagy, akire semmiképpen sem lehetne csak úgy kapásból rábízni a királyság legbelőbb titkait.

– Hajlandó vagyok esküt te...

– Erősen kétlem, hogy őfelsége hajlandó beérni *Adarlan orgyilkosának* adott szavával.

– Ez világos. Csak azt nem értem, hogy miért kell részt vennem azon a kiképzésen meg az erőpróbán. Úgy értem... kissé kijöttem a formámból... de mégis mire számítottak azután, hogy egy éven át csákánnyal törtem a követ a föld alatt.

Gyűlölködő pillantást vetett Chaolra. Dorian elkomorodott.

– Akkor nem fogadod el az ajánlatot?

– Még szép, hogy elfogadom az ajánlatot! – csattant fel a lány. A bilincs olyan erővel vágott a csuklójába, hogy könnybe lábadt a szeme. – Beleegyezem abba, hogy én legyek az a fene ette bajnok, ha öt év helyett már három múlva szabad lehetek.

– Négy év.

– Rendben, megegyeztünk. Bár valószínűleg csak a rabszolgaság egyik formáját cserélem egy másikra, de azért nem vagyok bolond.

Akkor tehát mégis szabad lehet. *Szabad*. Valósággal érezte a kinti világ jeges levegőjét. Ez a hűvös szél végigsöpört a hegyhátak felett, és őt is magával fogja ragadni. Messze elkerülheti Résvárat, a fővárost, ahol egyszer ő uralkodott.

– Remélem, hogy igazad van – válaszolta Dorian. – Ahogy azt is, hogy méltó vagy a híredre. Arra számítok, hogy te nyersz. Nem leszek kegyes, ha miattad bolondot csinálok magamból a többiek előtt.

– Mi lesz akkor, ha veszítek?

Dorian arca elkomorult, és annyit mondott:

– Visszaküldenek ide, hogy letöltsd a büntetésed maradványát is.

Celaena lelki szeme előtt szertefoszlottak a rózsaszín képek. Mint-ha csak bezártak volna egy poros borítójú könyvet.

– Ezzel az erővel nyugodtan ki is ugorhatnék az ablakon. Már az is iszonyatosan megviselt, hogy egy évet a mélyben töltöttem.

Elképzelni is nehéz, hogy mi vár rám, ha vissza kell térnem ide. Élve nem úszom meg a következő esztendőöt.

Dacosan felvetette a fejét.

– Az ajánlatuk elfogadhatónak tűnik.

– Mert az is – biccentett Dorian, majd intett Chaolnak. – Vidd fel a szobájába, és mosdasd meg!

A tekintete majdnem keresztüldöfte a lányt.

– Holnap reggel indulunk Résvárba. Ne kelljen csalódnom benned, Sardothien!

Csalódni? Micsoda ostobaság. Már miért esne nehezebbé túlragyogni, legyőzni, sőt adott esetben megsemmisíteni a vetélytársait? Nem akart elmosolyodni. Nagyon is tudta, hogy egyetlen mosoly elegendő ahhoz, hogy feltámadjanak a reményei. De már rég lemondott a reményről. Ennek ellenére legszívesebben megragadta volna a herceg kezét, hogy táncra perdüljön vele. Megpróbálta elképzelni a felcsendülő muzsikát, a harsonák diadalmas zengését, de csupán az eyllwe-i kényszermunkások bánatos, jajongó munkadalának egyik sora jutott az eszébe. A mély hangok olyan lassú ütemben áradtak, ahogy a méz csöppen ki az edényből: „*S utad végre hazatalál...*”

Oda sem figyelt arra, hogy Westfall kapitány kivezeti a tereméből. Azt sem jegyezte meg, milyen csarnokokon, termeken és folyosókon haladtak végig.

Igen, hajlandó lesz velük menni. Elmegy Résvárba, vagy bárhova, ha kell, még a *Rém* kapuján is keresztülmegy, le a pokolba, ha ezért elnyeri a szabadságot.

Hiszen nem véletlenül tartják őt Adarlan legügyesebb orgyilkosának.